

LÁ THƯ MỤC VỤ

Thuở bé tôi theo học trường các Sư Huynh Dòng La San, tôi nghiệm ra một điều rất sự phạm mà các Frères áp dụng đối với những ‘con ngựa chứng’, là hình phạt ‘piquet’ nghĩa là đứng trong góc lớp xoay mặt vào tường, tức là bị cô lập và bị tước mất tự do. Hình phạt ấy tỏ ra hữu hiệu và nhân đạo, hơn hẳn các roi vọt bất nhân.

Đã là con người, ‘*tự do*’ và ‘*xây dựng những mối liên hệ với tha nhân*’ là hai món quà quý báu nhất mà Thiên Chúa phú cho, mất hai món quà ấy liệu con người còn cảm thấy hạnh phúc không ? Tù nhân bị tước hai món quà ấy vốn đã đau khổ rồi, thế mà tù nhân dưới chế độ cộng sản lại còn bị tước mất luôn nhân phẩm, thử hỏi còn nỗi đau nào thấm thía hơn ? Suốt mười năm tù, nhiều lúc tôi muốn kêu lên rằng “Sao kiếp sống này như loài cỏ cây vậy?”. Những anh em trong tù và tôi, rõ ràng đã lê lét một kiếp sống thấp hơn loài thú vật ! Cái đối triền miên là tay đao phủ tàn ác nhất đã làm một số anh em đánh mất nhân phẩm, mất luôn tính người.

Cộng sản luôn luôn lợi dụng hoàn cảnh khôn cùng ấy và khéo dùng chiêu bài tự do để lừa bịp, đồng thời nắm chặt cái dạ dày để điều khiển. Ngay những tuần lễ đầu tiên ở trại tạm giam Thủ Đức, họ đã dụ dỗ tôi rằng “Mi chỉ cần tuyên bố không có Trời Phật chi cả, cách mạng sẽ lập tức thả mi về”. Thật vậy, những tuần đầu trong cảnh tù khùng khiếp quá, lại kèm với một viễn tượng hết sức đen tối không biết tương lai sẽ ra sao, nên lời dụ dỗ này hấp dẫn lắm chứ. Thế nhưng, tạ ơn Chúa, tuy lúc đó tôi mới 28 tuổi nhưng có một tiếng nói trong lương tâm tôi rằng : “Trong cái chọn lựa này, con hãy coi chừng kẻ thù của con”. Không hiểu Ôn Thánh soi sáng thế nào mà tôi nhận ra rằng : Kẻ thù ở đây không phải là những đảng viên cộng sản, mà là chính tôi !

Thật vậy, trong cuộc vật lộn giữa cái sống và cái chết, kẻ thù số một đáng gờm nhất lại là chính mình. Vâng, tên cừ địch này mới thực sự đáng sợ hơn bất kỳ quân thù nào bên ngoài, vì nó mai phục sẵn trong mỗi người, nó nguy trang dưới nhiều sắc áo khác nhau : Áo biếng nhác, áo tham vọng, áo mê ăn, áo gian xảo, áo dâm loạn, áo kiêu căng, áo ích kỷ...Chính tên cừ thù này xúi tôi nghe theo lời dụ dỗ ấy, nhưng nhờ Ôn Chúa, tôi đã không ngã quy trong cơn cám dỗ nói trên. Ít tháng sau, trước khi đem tôi ra trình diện ở Học Viện Quốc Gia Hành Chánh (cũ), tôi nhận thêm một lời dụ dỗ đường mật hơn, rằng “Sau khi thú nhận tội lỗi, anh chỉ cần tuyên bố từ nay anh từ bỏ những niềm tin tôn giáo nhằm nhí, cách mạng sẽ khoan hồng cho anh về với gia đình”. Tôi lại phải vật lộn rất vất vả với tên cừ thù trong tôi, và nhờ Ôn Chúa tôi lại thắng thêm một trận nữa.

Tháng đầu tiên ở phân trại E của trại A 20, tên cán bộ phụ trách an ninh biệt danh là ‘Tiền ác ôn’ đã thẳng thừng dụ dỗ tôi như sau: “Muốn được tăng mức ăn, anh hãy cộng tác với ban giám thị trại, hãy theo dõi và báo cáo mọi hành vi phản cách mạng, chống phá nội quy của trại từ bất kỳ trại viên nào”. Đang đói mà nghe tăng mức ăn, cái tên cừ địch trong tôi nhảy cẫng lên vì vui sướng, nói nhỏ trong tai tôi rằng “Cứ nhận lời đi, làm âm thầm ai mà biết”. Nếu tôi nghe theo lời xúi giục của tên nội thù này thì làm sao tôi có thể vui mừng và hiên ngang nhìn mặt bất kỳ anh em cừ thù nhân nào của trại giam Thủ Đức, trại Phan Đăng Lưu, sở Công An, tù Chí Hoà và nhất là trại trừng giới A 20 Xuân Phước - Đồng Xuân - Phú Khánh ? Lại cúi đầu tạ Ôn Chúa.

Mỗi lần xét mình, tôi tự hỏi “Ồ trong con người tôi, tên nội tuyến ấy đang mặc sắc phục nào ? Tôi làm gì để vạch mặt chỉ tên nó ? Có phải vì nghe theo lời nó mà tôi đánh mất Ôn Thánh và đánh mất bình an ? Có phải vì nó mà tôi đã trở thành khiếp nhược, bi quan, chán đời hơn không ? Có phải tại nó mà tôi cau có, mắt nhắm nại với người xung quanh ? Quả là Chúa Giêsu chỉ biết loan báo Tin Mừng, nhưng Chúa không quảng cáo, tiếp thị hay tuyên truyền. Tin Mừng của Chúa không phải là thứ Tin Mừng nghe cho vui hay nghe rồi bỏ, mà là thứ Tin Mừng làm bật rễ, làm tróc gốc, làm xáo trộn, làm chia rẽ trong chính mỗi người, vì sau khi nghe thì phải chiến đấu với tên nội tuyến để chọn lựa dứt khoát và triệt để, mà hề lựa chọn thì không tránh được sự ‘từ bỏ’ và sự ‘chia rẽ’. Đó là cuộc chiến bên trong của bất kỳ ai nghe và bước theo Tin Mừng.

Đối với xã hội bên ngoài cũng vậy, sống theo Tin Mừng không thể tránh khỏi những xung đột ngay cả trong lòng Giáo Hội, trong các quốc gia, trong các cộng đoàn và trong các gia đình. Cố Hồng Y Joseph Bernadin (Tổng Giáo Phận Chicago) đã kể lại rằng, từ ngày về lãnh trách nhiệm ở Chicago, mỗi ngày đều đặn, không sót ngày nào, có một lá thư gửi đến chửi ngài là ‘đồ chó đẻ’ (son of bitch). Vì sao ? Chỉ vì ngài theo giảng huấn của Giáo Hội chống lại các thứ tệ đoan xã hội, đe dọa làm mất quyền lợi của đám tư bản vật chất. Bài Tin Mừng tuần này mời gọi chúng ta hãy nhìn vào bên trong để nhận diện bản mặt của tên nội tuyến gian xảo và hãy cầu xin Ôn Chúa giúp sức chế ngự nó; và trong gia đình hay cộng đoàn, hãy vui mừng chấp nhận những gièm pha, chống đối mỗi khi chúng ta thành tâm đứng về phía Tin Mừng của Chúa Giêsu.

